

Piatok 31. týždňa

Lk 16,1-8

Využiť prítomnosť v záujme budúcnosti našej duše

Motivovať ľudí, aby dokázali použiť všetky dostupné prostriedky pre spásu svojej duše

Ako by sme si asi počínali, keby si nás náš šéf zavolať a pohrozil výpoveďou. Určite by sme sa mu nejako snažili dokázať, že si to nezaslúžime. Nie je to jednoduchá situácia. Stratou zamestnania by sme mali neistú budúcnosť a ktovie, či by sme si aj do roka dokázali zohnať nové zamestnanie. Určitý čas by sme museli biediť a navyše by sme veľmi trpeli už tým, že by sme nemohli dať našim deťom to, čo im právom patrí. Určite by to nikto takto nechcel a hlavne nie v dnešnej neistej dobe. Čo všetko dokážeme obetovať len preto, aby sme si ho udržali. Dokážeme kvôli tomu aj klamať, a dokonca podraziť nohy svojmu najlepšiemu priateľovi. Nejakú podobnú situáciu opisuje aj dnešné evanjelium. Prečo sa tu o tom hovorí? Čo nám tým chcel Ježiš povedať. Chcel nám tým povedať, aby sme sa dokázali postarať aj o budúcnosť našej duše.

Na záchranu pozemskej budúcnosti nezabúdame. Snažíme sa tu žiť najlepšie, ako len môžeme. Chceme byť šťastní už teraz. Chceme všetko, čo nám svet ponúka a pritom nepozeráme či nám to osoží. Nepozeráme či to osoží nášmu budúcemu životu v nebi. Pre udržanie miestečka sme schopní všetkého.

Ale toto je z vypočítavosti. Je to preto, lebo by som mohol prísť o zamestnanie. Prečo by sa nedalo byť trochu obozretný aj ohľadom svojej budúcnosti v nebi? Boh nám na to dáva dostatok prostriedkov. Dáva nám milosti, aby sme to dokázali. On veľmi túži, aby každý jeden z nás bol spasený. Aby sa s nami mohol stretnúť v nebi. U Boha si sami dávame výpoveď, on nám ju nikdy nedá, lebo nás chce mať pri sebe. Záleží len od nás či túto jeho ponuku odmietneme alebo prijmeme. Vyzýva nás k obozretnosti, aby sme sa nedali nachytať Zlom a odviesť od Boha. Ako žiť tak, aby sme sa mohli dostať k Bohu? Návodom nám môže byť nasledujúci príbeh:

„Človek dostal od Boha do daru knihu a tešil sa, že si ju prečíta. Ale na ceste domou začalo horieť a on si ledva zachránil holý život. Kniha sa mu stratila.

Dlho za ňou smútil. Ale potom si spomenul, ako počul, že v tej knihe je len to najlepšie a najhlbšie. A povedal si: „Musím žiť tak, akoby som bol tú knihu čítal. Možno tak vyvážim jej stratu.“ A po celý svoj život robil dobré skutky. Keď zomrel a predstúpil pred Boha, dostal otázku, čo pre neho urobil. Človek zvesil hlavu a povedal: „Pane ja

neviem, čo som mal pre teba urobiť. Stratil som tú knihu, v ktorej to bolo napísané. Odpusť mi!“

Potom Boh rozkázal: „Prineste mu jeho knihu!“ Vtedy pristúpili mnohí ľudia, ktorých potešil, povzbudil alebo zmieril.

A Boh povedal: „To je tvoja kniha. Čítal si bez slabikovania a pochopil bez poznania.“ A človek od úžasu i radosti onemel.“¹

Buďme predvídavi a nebojme sa, že sa nám to nepodarí. Boh nám dal prostriedky. Vyťažiť pre nebo môžeme z každej situácie i z tej najneprijemnejšej. Ak dokážeme odpustiť, potešiť, dať dobrý príklad, prehltnúť urážku, obetovať sa, trpezlivo znášať nepravosť, dokázať pomôcť a hlavne dokázať milovať. Bez lásky sa to všetko nedá. Len pomocou lásky sa môžem pripravovať pre nebo, lebo ona ma otvára druhým. Dáva zmysel mojim námahám a pokoreniam. Dáva zmysel môjmu životu.

Amen.

¹ MAGDALENA RICHTEROVÁ, *Mozaika radosti II.*, LÚČ – vydavateľské družstvo Bratislava 1998, s. 146.
